

אֶלְלָלָה

ויצא לאור ע"י אברכוי הכלול שבמוסדות "מקור חיים"
בראשות מ"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרכי שליט"א
בית הכרשת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קריית שרת חולון

גלוון מס' 272

ערש"ק פרשת "במדבר" כג' באיר תשע"א

"ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים!!!"

גאון עוזינו ותפארתינו רבינו חיים יוסף דוד אוזלאי זצ"ל, הידוע והmphorus בכנינו מר"ן החיד"א, השair ברכה אחריו – ספרים רבים. אחד הספרים הנקרוא "מעגל הטוב", איינו אלא יומן פרטני שבו תיאר הרב את שאריע עימיו בעית מסעוותו, פעמים בא בקדשה, פעמים בארוכה, נשים שפגש ודברים שראה, וכבר למדונו חז"ל שאפילו שיחת תלמידי חכמים צריכה ליום, כמבואר במסכת סוכה (כא): "אמר رب אחא אמר ר' רב אל אבא ואמרי לה אמר ר' רב אחא בר אדא אמר ר' רב המונא אמר רב: מניין שאפילו שיחת תלמידי חכמים צריכה ליום שנאמר 'עליהו לא יבול'!" על כן אל פלא איפוא מכך שהוחזיאו המדפיסים לאור את יומנו של מר"ן החיד"א. אחת הדוגמאות לכך, נמצא בתיאורו של הרב בעית הפלגתו בספינה לליוורנו שבאייטליה שם גרו בитו וחתנו. הרב מספר על צרות מצרות שונות שהיה מנת חלקו: ספרינת "פיביה", רב חובל רשות שהתנצל אליו ואף אסר על המלחים לדבר עם הרב, ובஸנו הזהב כתוב עלייו ביומוני: "זהו ברשו מתחילה ועד סופו". בכך לא תמו צורותיו, המים אזל וונבצר ממנו לעשות סעודה עם ברכת המזון וצערו בשבת מכך היה גדול. בנוסף היה יושב ביום בחדר חשך וצר מADOW בלילה ואם לא די בכך באחד הימים התחוללה סערה ביום ובسفינה קרה נקב, והמלחים טרחו כל היום והלילה להוציאו מים מהספרינה ובביסיון נושא לסתום את החור! נעצר לרגע קצר ונחשוב: מה אנו היינו עושים בימים טרופיים אלו להיות בודדים בלבד ים, רענון, סכתת חיים, דינו אן היינו נשאים שפויים. ומר"ן החיד"א מה עשה? בואו ונקרוא מה שכותב בלשונו הזהב: "ובכל צערתי היתי לומד לפיה העת וקרתי פרשת דרכים כולם וככתבתי איזה חידושים, פשטים ועוניינים ודרושים מפרש ויקרא עד פרשת אמור!!!"(מעגל טוב עמוד מד'). פלא פלאות. מר"ן החיד"א נמצא "בם" תרתי משמע של צרות שונות, ואת עליית על כולנה, סכתת חיים ממשית וועסוק בתורה ואף מחדר חידושים כאילו היה נמצא בבית המדרש מוקף בתלמידים אהובים! אחים יקרים, עתה ברשותכם נעזרו שנית ושאל נשל היכיז יתכן הדבר?! אנו עננה חלקנו ונאמר, שבאמת חכמוני זל התפללו כמותנו בכל יום וקרו מתוך הסידור מילימ' בדורות שלא משתמעות לשתי פנים, מילימ' שאם נשכילד להתבונן בהם ולהפניהם אל תוך לבינו כמו שעשו רבותינו, תורה ומצוות, חוקים ומשפטים אותנו למדת, על כן ה' אלוקינו, אהבת, תורה ומצוות, בקומו נשיח בחוקין, ונשמח ונעלז בדבורי תלמוד תורה ובשוכנו ובקומו נשיח בחוקין, ונשמח ונעלז בדבורי תלמוד תורה ומצוותיך וחוקתיך לעולם ועד. כי הם היינו ואורך ימינו (אין לנו חיים בלבדיהם ומיליא לא שייך לעזובם אף לרגע אחד, אף לא בעת מצור ומץוק והם הם הותנים לנו חיים) ובhem נהגה יומם ולילה ואהבתך לא תסור ממני לעולמים, ברוך אתה ה' אווה את עמו ישראל!". כמה חייזוק יש לנו לשאוב מברכה נפלאה זאת, כמה מרץ ועידוד וכמה שמחה והתפעלות!بعث שאנו עומדים סמוך ונראה לפני קבלת התורה, וכיודע שפרשת "במדבר" נקרהת לפני היום הגדול ו' בסיוון – יום מתן תורה, אם נשכילד לקל עליינו קבלה קטנה לקרוא ברכה נפלאה זאת במתוון ובכוונה, מותך התבוננות בברכה ובתוכנה, קרוב לוודאי שנמצא את עצמנו זמן רב יותר יותר חובשים את ספסלי בית המדרש "ואהבתך לא תסור ממני לעולמים – בבניין בית המקדש במהרה".

המעלה שבעניות

אחד מהניסיונות הגדולים והקשים המזוינים בעולםינו הינו ויסיון העוני. אמונה איתנה וモזקה צריכה להיות מנת חלקו של האדם שנתקל בניסיון זהה, כי בעוניות נמצאה ניסיון האמונה בתוקף גדול, שהרי עניות מעדות מעבירה את האדם על דעתו ועל דעת קונו למצוא היהת רבים להתאפשר בהם, וכן אדם בהול על ממוני, וכבר נכתב במדרשו (שמות ר' לא, א") כל היסורים בכף שניים מאזניים אחת וגבור (סוף סוטה) מוגבר אחד יחדמיי בגמורא, מוגבר שבסוף הימים יעשן ישראל תשובה, ובஹות שיש בה הרבה מחויבי כרויות מימות בית דין, ימיר להם הקב"ה עונש זה בעונש העוני, שהעני החשוב כמות. אדם שלא חטא ולא ניסיון העוני, זה לבטה להרבות שכור ולחטיב אחריתו. אך כמו בכל דבר ואף בדבר המר והקשה ביותר, ישן דבר טוב שניתן להפוך ממן תלועת לעבודת ה' יתברך, כך גם בניסיון העוני. העני והנצח בשל דוחק ומצוקתו, לבו נשרב בקיומו ובשל כך קרובה תפילהו שתתתקבל יותר במורומים, שכן כתוב: "לב נשרב ונדכא אלוקים לא תבזה", ו"תפילה לעני כי יעטוף ולפניך ישבך". כמו כן העני והזקק יכול בשל מצבו הגעה יותר בקהל לעונשו שהיא המובחרת שבמידות. זוכים אנו להתחל חומש חדש – חומש במדבר, וובותינו אמרו שהמדבר מסמל ומרמז על עונוה שכן הכל דשימים בו, והتورה הקדושה שכח ה facets שבעלם לא ישוו לא ניתנה אלא במדבר, למדנו שכדי לזכות לתורה הקדושה, כדי שנזכה בתוכנו צרייכים אנו להרבות בעונוה. ונמוד ביסיונותנו ורבה בשיפור המציאות, וזאת לכל הרכות והטובות.

זמן כנסית שבת יעזיאת השבת

השבת	יציאת תם	רבענו	כיניסטה
ת"א	20:52	20:21	19:19
י-מ	20:55	20:18	19:02
חיפה	20:53	20:22	19:10

הפטרת השבוע:
זהו מספר בני ישראל
פרק א' – פרק ה'

מטעמים לשבת

בסיוע עליון. וזהו שנאמר: "הקרב את מטה לוי", למרות שמעישם נעשו בסיען נסי, שהרי "זאני הנה לקחתי את הלוים" – אבל הן התקבצו אל משה מבלי לדעת שיזכו לסייע זה, "ויהיו ליל הלוים" מנכונותם ורצונם, וכן צו! וכן כל אדם שיפעל לחיזוק גדרי הקדושה, יזכה לסייע מרום. אבל יקבל שכרו בשלימות, עקב נוכנותו והtagייסותו להרבות כבוד שם!

(מעיין השבוע)

"בהמת הלוים" (ג, מא)
בא ואה, מה גודלה מעלה הצעות לרבענים והכפיות לדעת תורה! כך למד בעל "שפת אמרת" זצ'ל, מ"בהמת הלוים": יהודי – ויהיה הגאון והצדיק הגדול ביותר – אם יאלל תרומה יהיה חייב מיתה. ובמהתו של הכהן – אוכלת בתרומה! ומדובר? משום שהוא שיכת לכהן! אמרור מעתה, מי שמשי"ק את עצמו לגדולי הדור – נכללם בהם ומתרך בברכתם!

(מעיין בשבוע)

לבית אבותינו הו"א – מתחילה ועד סופו, וכן כאן איש וראש לבית אבותינו הו, שנשאר כפי שהיה...
(תורת הפרשה)

"זאני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל" (אי, יב)
הרב שפטין כהן זצ'ל תמה מה פשר הכתוב: "זאני לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל והוא ליל הלוים". מה פשר הכהונה זו, והלא כבר נאמר: "הקרב את מטה לוי", וכבר נתבשרו בבחירותם לעובות הקדש. ובאי, שהלוים נבחרו לעובות המשכן בכם שהתקבזו לкриיאת משה וקבעו מקום מועדיו העNEL, כתוב: "שמעו איש חרבו על ירכו ועיברו משער לשער... לתת עליכם היום ברכה". וידעו ששבט לוי היה המועט שבשבטים, עבר לנוקם ולעשות דין בכל ישראל מלבד שאיש קם נגדו ונלחם בהם, איש לא מחה ולא מנע בעדם. והרי זה נס פלא, סיוע מרום. ואם לא היה זה מכוחם, בעבר מה נבחרו? על כורח נבחרו בעבר כוונתם ונוכנותם, ולא עברו מעישם שנעשו

"שאו את ראש" (א, ב)
אמר השל"ה הקדוש זצ'ל: המינף חביב לידיך, שתהה השכינה שורה על ישראל, שכן כל אחד ואחד שם על ליבו שיש חשבון מדוייק, כפי שאמרו חכמי: "לעולם לא יהיה אדם רואה את עצמו ואת העולם ח齊ו זכאי וח齊ו חייב, עשה מצוה אחת – אשרין, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך, עבר עבירה אחת – אוילו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו כלו לך חובה". חשבון זה של כל יחיד, שהוא אחד מרבים, מביא לידי תשובה ומילא לידי הרשות השכינה...
(מעינה של תורה)

"איש ראש לבית אבותינו הו" (אי, ד)
כתב בספר "מעש"ת": בנווה שבעולם – אומר – בעל "דן מדניאל" – כשלעצמה אדם לגדולה ונעשה ראש רשות ומנהיג, הוא משנה בת אחת את אורחותיו עם הבריות ונעשה יהיר וגאה, עד שאינו מכיר עוד את אחיו מתמול שלושים. לפיכך מעידה כאן התורה, כי "ראש

מזכוניםatabon - סיפורים צדילים

לורה בן יהודה בן יעקב אבינו עליו השלום. הייתה זו הפעם הראשונה שרבנן יוסוף שמען אוזות כתוב היחסין, ביקש לראותו במושיעינו. מיד הלכו והביאו ספר ישן גושן, כתוב על גוויל קלף, ובו מנויים דור דור ודורשו, שלשלאת דורות המתמשכת על פניו כשלשות אלפים וחמש מאות שנים. החתפعل רבי יוסוף, והחתפעל כולם. אבל כבר אמר החכם מכל אדם, כי "לע"ה היין, והמה שכר כל הoga בו לא ייכם".adi היין עירפלוא אך צלילות שיפורטו של רבי יוסוף, נשיא עדת היהודים, ועלתה בו מחשבה נוראה, הדריכה את מנוחתו ומילאה אותו חדרה: מה יאמרו הגאים! מה יאמרו גוראות! מה יאמרו גוראות ומרות – שהיהודים, הנזונים תחתו למלומדים, מושפלים ומדוכאים עד עפר, מיחסים כל כך. והם, העיבטים הגאים, הם בני ביל שפראי מדבר!alan Tabur בחרתו, והוא חשוב שהיהודים מתאגים על העربים וביהם להם, ובמחמותו יגור גיראות ומרות, איזומות וונראות – בהשפעת לוי הצעיר דמיון גוריאות דמים, האחת גוראה והשנייה... הביע העמיד בראשם ושיא כה חכם ונתן לביהם עצה ותושיה, להזהירם מבעוד מועד ולהנחותם בעצתיו. קמו ושרפו את כתוב היחסין היקר, את העתקה האחד והיד שער מאב לבן משך שערות דורות, וכל דור הוסיף בו חוליה ונדבך. ברגע אחד של שכירות עלה באש כס כיהר, והיה לאפר... למחורת החפה ממיינים, והבינו את אשר עשו ברגע של עירפלוא. בכיו ונאנחו, וספקו – התחבלו וקוננו – אך את הנעשה אין להשיב... מזעע הספר – אבל בזעע אין די, יש להפיק ממנו לך! כולנו, כל אחד מאיתנו, נושא בחבו כתוב "יחוס" של עשרות דורות. לא בספר כתוב על קלף, אלא מורות החרותה בלב, מושרשת בנפשו! כמה עליינו להיזהר, ששבעה של קלות ראש ויטישוש, והרי אין אדם עובר עבירה אלא אם נכנסה בו רוח שטוח, לא געשה מעשים שינתקו אותן מאבותינו, מהקשר והשיכות אליהם!

(מעיין בשבוע)

שנינו במדרשי: בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתΚנו בם אומות העולם. מה רואו ישראל מהתקבב יותר מן האומות? סתם פיהם הקדושים ברוך הוא ואמר להם: הביאו לי ספר ווחסן שלכם. שאמר: "הבו לה' משפחות עימים", כשם שבני מביאים: "ויתילו על משפחותם". אך מנאנס בספר הזה אחר המצוות: "אל המצוות אשר ציהר ה' את משה אל בני ישראאל בהר סיני" ואחר כן: "וזכר ה' אל משה במדבר סיני... שאו את ראש כל עדת בני ישראל" – שאל זכו ליטול את התורה אלא בשבי היחסין שלהם. וכORB רבינו ה"אור חיים" הקדוש זצ'ל שזו בשון "שאו" ורומו את "ראש כל עדת בני ישראל" בספרי ייחסים! ומכאן – ליספר, לפני אלגומל זצ'ל היה נשיא היהודים במחוז תעוז, ובתקופת תפkickו הכניס עצמו לתוככי גוב הארץ, להגן על היהודים המושלים החקיפים ולתחיין הכלשה ממלתאות הכספיים, מהגירות וההיפות שניחתו עליהם חדים ובקרים. היה רבי יוסוף עומד בפרק, מרץ ברצ'י כסוף ומפייס בתחנוןים, וחודד בכל עת מפני חמות המציק. ערב אחד נערך משתה יין בבית אחד מיהודי שרעב, ורבי יוסוף היה בין הקראים. הין שימח לבן אונש, והשיטה כדית. מה בין משתה ישראל למשתה אומות העולם? רק אמרו במדרשי: "כשיישראל אוכלין ושותין – מברכין משבחין ומקלסין להקדוש ברוך הוא, והוא מקשיב לקלום ומתרצה. ובשעה שאומות העולם אוכLIN ושותין – מהחרפים מנאצים בחרפות ונגבול פה. באotta שעיה חושב הקושש ברוך הוא להחריב את עילוי, והتورה ננטשת מלמדות סניגורי ואומרת: ריבונו של עולם, עד שאטה מביט באלו שמחדרפני ומכוונים לפיניך, הביטה בישראל עמך שמברכים ומשבחים ולשברות! פתחו המושבון בשירותם שלמן הגדול בתורה ובزمירות ושבחוות!". פתחו המושבון שבבי'ץ' ובין פוט ליפוי סח בכל נפאלותיו, אך התמודד עם מיום אמם גילה את קלון המכשף בעילוואן, ואיך הוא פועל שעוות לפקדים את קיבורו ונדרדים לזכותו. מענין לעניין התפкарנו מה מה מסבבין, שהם נימנים על צאצאי המשורר האלקי, שכתב יחוסו עליה מעלה בקודש, דור אחר דור של קרואי עדה אנשי שם עד

(מעיין בשבוע)

זידת השבוע

היכן מצינו ברשי"י בפרשטייע, סמך לדברי חז"ל שאלמא
הקב"ה עוזרו לאדם, איינו יכול לו?
את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בן הפטורות נסעה יורגל (அத்தோடு)
אחד מספורי של מ"ר עט"ר ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף כוגרכי שליט"א

והייתם ל' סגולה

סגולה לחולה שיקבל עליו מידת חסידות בזכר מסויים
עשותו, וכזכות זה יתרפא מחוליו (בן יהיע ערךין דף ט"ז)
ע"א סוף ד"ה אמרו ליה.

(ישועה והצלחה)

מדברי ראי שילוט א' ר' יוסף מוארבי שליט'

欽nor הbanim

בדיקות חמץ רוחנית

שלום בית

יסורים מתוקים...

בשיעור חומש רשי"י שנשא האדמו"ר ה"שפע חיים" מצאנז – קלוייזנבורג צ"ל בבית מדרשו, אמר בתוך דבריו: "צרייכים להשגיח בעין פוקחה על החומר הנלמד בתני החינוך. לאחרונה נודמנה לידי חוברת הנלמדת בתני החינוך לבנות, שבה לומדים ענייני הטבע, ומדיע לעולוי בין דפי החוברת, הבחנתית שלא הוזכר שם אפילו פעמי אחות שהבורה יתברך ברא את העולם, ונראה כאילו הכל מסודר בענייני הטבע כאילו עשה מלאיו. הרי בודאי מי שכחובת זו אינו מאמין בה", וכי דברים כאלו צרייכים בנות ישראל הקשרות למדוד! הוסיף ה"שפע חיים" ואמר: "צרייך לעبور על כל מה שנוטנים ליד למדוד, לראות אם הכל כהוגן, והעיקר מה שצרייך למדוד עם ידי ישראל הוא – 'בראשית בראשיתם את השמים ואת הארץ', וזאת צרייך להשריש בלבם. לא ירויחו דבר מה שידעו תכוונת כל חייה על אבראה ופרטיה או שאור המקצועות השונים. צרייך למדם שיש אלוקים שברא את העולם ושמניהם, ואף לשנן להם את "אני מאמין"ichel דברי הנבאים אמת, ושדברי חז"ל מהה אמריתים, ואמונה נתנו צדיקים, וזהו החינוך הנכון". ובצואתו של האדמו"ר רבינו יצחקאל שרואג מסטרופקוב צ"ל, נכללה זהירה חמורה על החובה להשגיח מפני ספרות קלוקלת, ובזה נכתב: "... הנה השוק מלא ספרי קריאה לילדיים ולמבוגרים וכו'. מחברי הספרים הם כמה סוגים... וזאת תדע ותאמין, כי כוח הפועל בנဖעל, כלומר: כוח המחבר חופף על האותיות בספר ומשפיע על הקורא. لكن אהובי, בני ובנותי, תיזהר והזהירו מאד מאד שלא להסתכל בספר, עד שתבררו אם המחבר איש קדוש וטהור, ובמקרים ספק מנעו ענייניכם מהגה בו. ... ובפרט בתני הלומדים כל מיני מקצועות אשר אין להם מחברים קדושים, ומזהרתם באים ומבאים ספרים מפוקפקים ממינים ואפיקורסים, רחמנא ליצלן, הישמרו לכם מאד מאד!!! כי הם משקצים את ההוגה בהם, אפילו אם גלוי אין רואים את הארס, אבל בסתר הם מבבלים את הקורא וגורמים לו קושיות על הקב"ה".

דברים אלו יפים במשנה תוקף לימיינו אנו, בהם השוק מוצף בספרי עלילה, מתח, קומיקס, ושאר סוגים, מינימס ממינימים שונאים, חובה علينا ההורם לבדוק היבט מה החומר המזרם לילדינו דרך קריאה זו. מי המחבר, מי הוגה הרעיון וספר ללא הסכמה של ועדת רוחנית מפורסמת אסור להכניס לבית וכבר אמר החכם: "אני מהפץ איך יצאת מן הבוץ אלא אני נזהר שלא להכנס אליו". והנוהג כך וצופה את הנזקים מראש, חוסך ממנו צער וועגמת נפש.

מעשה בנפוליאון קיסר צרפת שהיה הולך וכובש ארצות. והנה בשעה שנלחמו נגד רוסיה הגע אל עיר אחת אשר הייתה מובלעת מאוד, ובשם אופן לא עללה בידו להבקיע את חומות העיר למורת החרשנות הצבאית. לנו מצא ונכחوابה מצח סביב לה, והקיף את העיר בחולותיו ואין יצוא ובא לתוכה, עד שתתפול העיר לעצמה ותיכנע. עבר זמן מה ואני סיימי נסיעה, כראשה שפהיה מלאי גדול של מזון בתוך העיר. התחלפו היאוש והעצבנות לכרכוס בלב הראשי בצדאות נפוליאון, מכיוון שהכח ממושך בתאי שדה קשים ביותר. בראותו הקיסר את היאוש, העלה עצה נועזת, שההוא בכבודו ובעצמו יחד עם ראשיו הקצינים תחפשה בלבו כפריים לביל כירם איש, ויחדרו אל תוך העיר לרגל אותה ולשםוע על המצב השורר שם. והוא עט מצבם בכיס רע ימישיכו בעקבותיו לצור עול העיר עד דודה. ואם עדין יש להם רבו, בלילה ברירה יסוגו מכאנז ויישבו ליביהם. נפוליאון ומפקדיו התהפטו, ונכנסו בלילה בסתר אל תוך העיר. הם התחלו להסתובב במקרוות ה兜פה עד שהגיעו אל בית מרוח. שם נמצא צבא רוסים צבאו ורבים שותים לשוכרה כדי להשיכח את הרוב המציק שלהם. הם עשו איזוםACPACT, ועקבו אחריו שחותות חילילים וציניהם. הם נזחוו לשועע כי רוחם כבד בארץ, כי עולים בפני צבאות נפוליאון. דברם אלו הוכיחו לא בראה אלא להכנע בפניהם לעוזב המקומם ולהזoor לחיליליהם. אך לפצע, הסתכל בפנים התייל רוסי, אשר פעם ביקר בצרפת וראה את הקיסר. הוא פנה לחבירו: היבטו בכפריו היושב כאן, כי נשבעתי כי נפוליאון הוא ולא אחר! דברים אלו פלחו ליבם, כי הנה רק נקבר אתם והם כבר נפוליאונים בידם. למלעם דברי החיליל לא נכנסו באוזני חברינו, הקצין הממונה עליו גער בו ויאמר לו: חדל לך מדברי שנות אלו, איך יתכן שנפוליאון בכבודו ובעצמו יגע לךן, ועוד בצויה רשלנית שכחו, ואיר מאפיין אויב ומתנקם! המפקד שינויו נפוליאון ברצוינו ליטש את זהותם וلهסיר מהם מלשכת עין, כי הם יתחלו לחזורם מאין אתם. פקד על נפוליאון להגיש לו כס יין מהמזוג. הלה תפס כוונותיו והזדרז שותים לאת מבוקשתו, ועיini החילילים מלולים נפל ונשפך ארצתה. המפקד "התנפל" עתה על ידיהם ונתן לו בעיטה וגילו אותו כשקם, זכה ממן לעוד סתירות מצלצלים וינס ויצא החוצה. המסובים פרצו בצחוך על המכחזה, ולגנו להברם על חלומותיו ועל דבוריו... וראייה נספהת להם, אם היה זה נפוליאון, מי היה מעין להרים יד ורגל עליו והליכתו ולבצותו כאחד הריקים. בנטיתים, הזרדו המפקד המכח ושלימים למווז את המגעה לו ומה שנפל מידי ידיהם, ויצא לו. הם עזבו מיד את המקומות, ובארחות עקלקלות נפליאון למחיהם. והי אך הגיעו לחוף לרבלי נפוליאון הקיסר, ויבק שיסlich לו על פשעו באה שהרהייב עז להכות ולהשליף אותו. הוא התנצל כי עשה כן, להציג את הקירוי, על די שטייטש באה כל טימן מחותתו. נפוליאון חבקו ונשך לו, ואמר לו: אילמלי יכולת לתת לך מכות ולהעניק לך בזינות, ולגנו להעלאתו, אך בהיות ואין הדבר באפשרות, אכן הכרת תודתי תהיה בזה שתחת המכות והחרפה שהענתק לי והצלה חי' והשיבותני למלכות, אני עלך בדרגה ההבקעה ביוטר ואתן לך מתנות רבות וקרות. וכך עברו ימים רבים ולבושים. מיסיר זה שי להפקיד מוסר השכל נפל. יש ואדם עומד לפירוע והצלחה בדמות של אדם שמחרפו ו מגדרפו. והוא אם אותו אדם מתעללה מבניין כי בזונות אלו באו בלבתו לחיים ולגורם לו אוושר והצלה, אז הוא מפרקם בשמה ובהנעה מלאה, נפוליאון שהבזין כי בעיטה, הסטריה והשפלות שקיבל מידייו הם באו להצלתו ואושרו. אך אווי ואבוי היה לנפוליאון לו היה קם וגער במפקד שלו ומוחה על כבוזו המחולל, כי אז לא היה יוציא חי' ממש... וכשהדבר קורה בתוך הבית על ידי ב' בת, הזוג אף אחד לא רואה האם לא צרייכים לעשות טענות הדוייה ולשתות לחים? בוואו נחשוב טוב...

امرיה שפר

* אמר החכם אומר: אם תזכיר את בורא שלוחותך - תמצאו בעת צרה.

* הרה"ק רבינו יוסף מפולאנה אומר: צער האדם הגשמי אין אלא לבוש של צער השכינה.

* הרה"ק רבינו יעקב מפולאנה אומר: המצחער ומתייסר יתבעו על צער השכינה שזה גורם, ואיז תכטל צער.

* הרה"ק רבינו יוסף מאיזביצה אומר: אין על ישראל על ושיעבוד של גויים כי אין מאמיעם: הכל הוא מהם יתברך.

(תגמים נחרום)

על כן יאמרו המושלים - משל וגעמישל

שבועיים, ונגבש תשובה". שב בעבר שבועיים ונענה: "הבנק החליט לדוחות את הבקשה". חשבו עיניו: "מדוע?". ענווوهו: "שיגרנו שמא, סקר את הנכס, והודיעו שזו חורבה!". צחק: "ולשם כך עיכבתם אותו שבועיים? זאת הייתה אומר لكم מיד! אילו לא הייתה זו חורבה, לא הייתה זוקק למיימן עבור שיפוצה! אבל הקרקע קיימת, והשלד קיים, וכל מה צריך הוא שיפוץ בלבד – יש במה לשקייע, יש בסיס!". והוא צודק, אמר המגיד מדובנה צ"ל: וכי מה היא תפילת העמידה שלנו, הלא אוסף בקשנות: לשכל ולבינה, לתשובה ולתורה, לבראיות ולפרנסת – ושאלים ותמהים: האומנם רואים אנו? ותשובתיינו: לא. אבל מבקשים אנו בהלוואה, על החשבון, "משכנתא". עוננים: נשלח שמא. שב השמאית ומדועו: חורבה... ואנו עוננים: אומנם כן, נכוון הדבר – אבל שלד, יש: אמונה האבות נתועה בנו, מידותיהם מקנותנו בנו. יש על סמך מה להЛОות, יש במה לשקייע, נוצר רק שיפוץ! ואנו צודקים. וזה עניינה של ברכת אבות!

(מעיין האמונה)

המגיד מדובנה צ"ל תמה: מדוע כל תפילה עמידה פותחים אנו בברכת אבות, באיזכור זכותם, וזה הברכה החשובה ביותר בכל התפילה: "המתפלל צrisk שיכוין בכל הברכות, ואם איןו יכול לכוין בכלל לפחות יכוין באבות", והשיב כדרכו במשל.

יהודי התבשר שקרוב משפחה זקן ועריריו נפטר, והוא יורשו. אומנם לא הותיר אחريו כסף זהה. שירות בשנים התגורר בגפו בבית ענק במרכז העיר, שלוש קומות שוממות שאיש לא טרכ לתחזק. הזרים החלידו התנפצו, שלבי התריסים נשרו, הזרים נשר והמרצפות נסקרו. בקרה: חורבה. חשב לפנותו לקלנינים, ודאי יעצטו על המצאה וירכשו את המבנה בסכום נאה, להרסו ולהקם עלייו בית דירות יוקרתי. אך רעיון צץ במוחו, וכבש את ליבו: מדוע לא ישפץ את המבנה ויהפכו לאכסניה מבוקשת עבור הפוקדים את המטרופולין. הוא עצמו יתפעל את המקום, ויתפרנס בכבוד. ישנה בעיה אחת, אבל היא ניתנת לפיתרון – המימון. השיפוץ היסודי עולה כסף רב, אבל בשביל זה יש בנקים למשכנתאות. פקד את הבנק, ושיטה את בקשתו. עונונו: "נשלח שמא, ונשקל את הבקשה.שוב בעוד:

אל תילרי הליקות אלא הלכות

✓ מצוות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בדברים, שנאמר "זכור את יום השבת לקדשו", ככלומר זכרו זכירת שבת וקידוש. ומבדרי סופרים שתהיה זכירה זו על כס יין. וכשהוזר לבילה ובין ביום ומצוות את האנשים ידי חובה. ומכל מקום שמצוות נכוון להחמיר לתחילה שהאיisha לא תוציא אנשים ידי חובה, אלא כשם מבני ביתה.

✓ קטן שלא הגיע לגיל שלוש עשרה שנה ויום אחד, אינו יכול להוציא איש או אישה ידי חובת קידוש, ואפילו שהאיש או האישה התפללו ערבית, ואפילו בר מצוה שמלאו לו י"ג שנים ויום א', כל שלא גודע שהביא ב' שעורות, דיןו קטן לענן זה. ובשעת הדחק אם הגיע לגיל שלוש עשרה שנה ולא נבדק אם הביא ב' שעורות, יכול להוציא את האישה לאחר שתתפלל ערבית. ואם הוא פחוות משלוש עשרה שנה, אמר הקטן הקידוש והאיisha מלאה במילה עד סוף הקידוש.

✓ הנוהגים לבקר בשבת בבורך בבית החתן או אבי הבן לאחר התפילה, וטועמים שם פירות ומתקים מבלי לסעוד שם, יש להם על מה שיש מוכו, אבל טוב להחמיר, ונכוון להודיע לבני השמחה שכינוי עוגות באופן של אחד יاقل צית, ועל כל פנים המקדש על יין יכול לסייע על יין לבן, אבל לתחילה מצוה לקדש על יין לבן.

✓ יין ומיץ ענבים מפוסטרים, מברכים עליהם "בורא פרי הגפן" ומקדשים עליהם. יין צימוקים מקדשים עליו, ובלבד שיש בהם לחולות קצת ללא שריה, אבל אם הם יבשים לגמרי שאפילו על ידי דרכיה וקורות לא יצא מהם לחולות, אין מקדשים עליהם וברכותם שחכל.

✓ במקומות שאין יין מצוי, או שהיין מזיקו יקדש על הפת. במה דברים אמורים בקידוש הלילה, אבל בקידוש היום עדיף לקדש על שכר מאשר על הפת, וצריך שישתה רוב רבייעית מהשכר, ואם איןו יכול לששתות יקדש גם ביום על הפת, דהיינו שיברך המוציא בלבד ויבצע ואילך, אבל יאמר קודם המוציא הפסוקים והபוט שנותגים לומר בקידוש היום.

✓ בקידוש הלילה כשמקדש על הפת עושה סדר הזה, נוטל ידיו וمبرך על נטילת ידיים, ואומר ויכלו עוד הפת מכוסה, ולאחר מכן יברך המוציא ואינו בוצע, ואומר הקידוש בעוד שתי ידיו על הפת ובוצע ואוכל.

✓ חולה שאינו יכול לאכול ולשתות, ניזון שלא על ידי הפת, אין חיב בקידוש.

✓ מי שאינו באפשרותו להניח בלילה שבת את השולחן בצד צפון ואת המנורה בצד דרום, וגם אין לו הדס, אינו רשאי לומר אסder לדראומה מנרתא דסתימא, ושולחן עם הנהماء ובצפונה ארשין וככ' שנמצא בפיוט של אוזמר בשבחין, כי מכיוון שאיןו מסדר שלוחן ונרותיו כמו הסדר הנזכר בפיוט, ונראה כמווציא שקר מפיו, ומכל מקום אין צירק לדღי את כל הפסוק, אלא לא יאמר חיבת אסder ממשמעוחה על עצמו, אלא יאמר אסדרו לדראומה וכו' ויכוין בזה על ישראל שבليلת הזאת כל הם מסדרים השולחן לדרום ומהנורה לצפון, ומכינים היין בכוסו ומיינם היין בכוסו, ויש באפשרותו להדרך באחד מהם דהינו או לקנות יין משובח, או לקנות שמן משובח דהינו שמן זית, עדיף שיקנה יין משובח, מפני שהקידוש עצמו הוא מצות עשה מן התורה, אבל נרות שבת עיקר ויסודות מדרבנן, ולכןו מצוה של יין לקידוש, קודם להידור מצוה של שמן להדלקת הנרות.

(הבית היהודי - חלק א')